b-38-9

R. Josi

Arm.	Pres.	C.	N
189	III	7	5.

Conyo d'amor.

Comedia en un acte.

R. 323295

MS. 522

Personatjes.

Pepe.

Dª Julia.

Victorina.

Leopoldo.

D. Fernando.

D. Ernest.

Un criat.

L'escena à Barcelona.

Epoca actual.

Dreta y esquerra del actor.

— Acte únich —

Escena: Represenla un salonet elegantment amoblat. Quadros per las parets, cortinatjes butacas etc. Portas dreta y esquerra primer y segon terme. Porta al foro que comunica á altres habitacions y el exterior.

Escena I.

Victorina y Leopoldo. Entren per la segona porta esquerra.

Victo.= Què hi diu?

Leo.= Moolt be.

Vict.= No perillem que ns xiulin?...

Leo. = Qu'está de broma, vosté.

Vict. = (Seu y senyala a Leopoldo que no faixi.)

Ja veurà; si avuy no estich satisfeta, no se per' quant dech guardar el goig?

Leo. = Es ben cert. (Seu.)

Vict. = De totas maneras, per la meva part, crech que seria convenient un altre repàs.

Leo. = Com vosté disposi.

Vict. = Particularment l'Ave Maria.

Leo. = Si, despres, à la tarde...

Vict. = Ara diguim; que tinch que

fer en obsequi à vostè?

Leo. = Què vol dir?

Vict. = Vol que li recrehi l'oido?

M'refereixo al regalo.

Leo. = Senyoreta Victorina...

Vict. = Deixis de senyoreta. No se,
sembla que quant mes va,
tinga menos confiansa.

Leo. = No ho cregui aixis.

Vict. = I que'm diu dels regalos?

Leo. = Preciosos. El meu es l'unich
que desmereix.

Vict. = El seu? Val mes el ~~merit~~,
l'intenció del retrato, que
las joyas de mes valor.
Què, creu que no comprench

el merit de la pintura?...

Leo. = Vosté es molt amable!

Vict. = Ja ho he dit; es una verdadera obra artistica.

Leo. = Per Deu, Victorina!

Vict. = La veritat. I parlan de tot: ¿Quant pensa marxà à Italia?

Leo. = Probablament dintre dos ó tres mesos.

Vict. = Tant aviat?

Leo. = Estich desitjan qu' arrivi l' hora.

Vict. = Si, ho crech.aixis mateix. Oh! y es natural. Alli trobará altres atractius...

Leo. = Com?

Vict. = Molt senzill: Roma, per un
Milan
pintor, es el dintell de la
Murcia
felicitat.

Leo. = No, de la felicitat, no!

Vict. = Donchs jo tinch entès
aixis, y no dubto que vos-
té arribarà al zim de la
gloria.

Leo. = I suposant que aixis fos, creu
vosté, que la gloria pot
donar la felicitat?

Vict. = Quin dubte te?

Leo. = Generalment els grans
genits solent ser els mes
desventurats.

Vict. = Pero vosté no serà d'aquexos.

Leo. = Perquè no seré cap celebritat.

Vict. = Com que ja ho es.

Leo. = Sempre donantme ànimo.

Vict. = Poch ho necesita.

Leo. = Está equivocada.

Vict. = Vol dir?....

Leo. = Si. I mes amyadiré; que si he pintat algun quadro que no sigues ben despreciable, es perque vosté m' ha inspirat.

Vict. = Que jo?... Donchs sent aixis no vaigi a Italia.

Leo. = Per què?

Vict. = Com no seré allí per ins-

pirarlo...

Leo. = Pot ser que tinga raho.

Vict. = Ara veig qu'es vosté 'l qu'está de broma.

Leo. = Victorina...

Vict. = Vuy dir que alli no faltará qui l'inspiri.

Leo. = Es cert. Vosté.

Vict. = Jo!... Desde aqui?... Tant lluny... Pot ser may mes...

Leo. = Oh! Calli; per Deu no ho diga!

Vict = El que?

Leo. = Olvidar... olvidarlos!....

Vict. = No vuy soposar tan; no vuy ferli tan poch favor.

Sols volia dir que tal vega-
da no'us tornarem à veu-
rer. (Ab cert sentiment.)

Leo. = Si, Victorina, si! (Què hermosa!)

Vict. = Com deya?....

Leo. = No, res... pensava ab la exis-
tencia que m'espera sepa-
rat de tots els meus amichs.

Vict. = 9 amigas...

Leo. = Si; tambe amigas. Dich
mal, amiga.

Vict. = Caram! no mes una?

Leo. = Una, no mes una.

Vict. = Hermosa?....

Leo. = Com un angel.

Vict. = Ah! Del modo que ho diu sem-
bla...

Leo. = No, no creguis... sols sach un admirador de tanta bellesa.

Vict. = Res mes?....

Leo. = I crech que encare no mereixo tant.

Vict. = Per que no?

Leo. = Que vol que pugui ambicionar, el que com jo, te un pervindre tant problematich?

Vict. = Aixó vol dir que l'estima.

Leo. = No m'atreviria à confesarho.

Vict. = Mal fet.

Leo. = Ah! si vosté sapigues qui es aquesta amiga. Es un impossible per mi.

Vict. = Es qu'els seus papàs?....

Leo. = El seu papa... no se...

Vict. = Tant la tem? Tant orgullosa es?

Leo. = Si la hermosura y la bondat son susceptibles de comparació, crech qu'es mes amable que hermosa.

Vict. = Donchs; ¡valor!

Leo. = Vosté m'ho aconcella?

Vict. = Natural.

Leo. = Es que la distancia es tanta y...

Vict. = Que?

Leo. = A voltas un desengany...

Vict. = Suposo que deu ser terrible;

pero la incertitut, es me-
nos cruèl?

Leo. = Veritat; pero no mata!

Vict. = I el desengany....

Leo. = Oh, aquest si!

Vict. = No diga aixo! {Pausa}

Està trist.

Leo. = No ho se; crech que si.

Vict. = No desesperi.

Leo. = Victorina!....

Vict. = Què?

Leo. = 'Avans de marxar voldria
un recort de vosté.

Vict. = Meu? Un...

Leo. = Qualsevol objecte.

Vict. = (Ah!) Està be. Sols vuy

posarli una condició.

Leo. = Aceptada.

Vict. = Que ha de ser reciprocament. Está conforme?

Leo. = Si.

Vict. = Paraula?

Leo. = Paraula!

Li dona la má. Leopoldo l'estreny entre las seuas i deixarlas.

Ah! Victorina! may olvidaré aquest moment.

Vict. = Ni jo.

Leo. = Ho diu de veras?

Vict. = Li juro!

Leo. = Quin cor mes hermos que te!

Vict. = Que sab vosté?

Leo. = Això s'endevina.

Vict. = Tant com el de'l seu amor?....

Leo. = Si, si! Igual! El mateix!

Vict. = Eh! Que?

Leo. = Vostè està emocionada! Diguim: ¿per què tremola aquesta mà?

Viet. = Jo... deixim!....

Leo. = No, no! Mirim!

Vict. = Leopoldo! per pietat!

Leo. = M' ha promès un recort, ho sent?

Vict. = Si, un... deixim...

Leo. = Jo 'l vuy!

Vict. = Si, despres.

Leo. = No ara... Domel ara!

Vict. = Si ja 'l te! Queda ella sola

Leo. = Quin? Ve escena IV entra Ernest

Vict. = La meva vida! (Mútis forg esquerra ~~dreta~~. ~~escena~~ 4ª)

Leo. = ~~Ah!~~ Victorina!... Es ella que ha parlat... Ella! (Mútis ~~dreta~~ forg dreta ~~primera~~)
Oh! Es un angel!

— Escena II. —

(D. Ernest y D. Fernando per l'esquerra 1.ª)

Erne. = Avuy no 't faltará feina.

Fern. = Ja ho pots ben dir, pero no creguis que m'm dolgui. Es un dels dias mes ditxosos per mi.

Erne. = Y que ¿ha tingut bons rega-

los la Victorina?

Jer.= Si. y molts. Vols veurels?

Ern.= Home, es clar. Que satisfeta deu estar.

Jer.= Calcula. El teu es magnifich.

Ern.= Vols callá'!....

Jer.= Batua!

Ern.= Que es?

Jer.= Que tinch de donar ordre que passin el piano al saló.

Ern.= Noy, hasta 'l vespre... Que, han estudiat totas las pessas?

Jer.= Penso que si.

Ern.= Y. que tal van bé, eh?

Jer.= Ja ho crech. En Leopoldo es

un estuix. Igual domina el violi que'ls pincells. I aproposit: No has vist el regalo que ha fet à la Victorina?....

Ern. = Tu diràs?....

Jer. = Tens raho. Vina y veuràs obra mestra.

Ern. = Pero, que es?

Jer. = Ja ho veuràs.

— Escena III. —

Els mateixos. Victorina y Pepe. per l'esquerra 2°.

Vict. = Aqui els tenim.

Pep. = Tio Fernando, per la part
que li toca...

Fer. = Gracias, noy.

Ern. = Per molts anys, pubilleta.

Vict. = En vida de vostès.

Ern. = I la mamà? (A Pepe.)

Pepe. = No tardarà en venir. Tio Ernest...

Ern. = Encare estudias tant?

Vict. = Precisament, ara'm deya
que encare es l'hora que no
ha dormit aquesta nit.

Fer. = Mal fet. Bo es estudiar, pero
ab cordura. Despres ja tens
la carrera feta just es que
descansis.

Pepe. = Es que per ser un bon metje...

Ern. = Bah,bah! No es llogich que
per la salut dels altres t'
esposis à perdrer la teva.

Pepe. = Tot lo que vulga: No entrarà
en la llògica, com vosté diu,
pero si en lo deber.

Ern. = Crech que m'has vensut.
Que hi dius, Victorina?

Vict. = Que tot deu tenir las seuas
midas. Ara que hi penso, Pe-
pe, ¿~~no tres~~ ~~penseu~~ ty~~eb~~ las 4
partituras?

Jer. = Anem, ~~Sr~~ Ernest?

Vict. = Ahont van?

Ern. = Si ho vols saber vina.

Jer. = Aveure 'ls regalos.

Vict.= Ah! Vagin, vagin.

Ern.= Tornem al instant. (Mútis Josoesguen)

Pepe. = Deyas las partituras?

Victo. = Si.

Pepe. = Donchs, si que hi he pensat.
Lo que no he pensat ha si-
gut en portarlas.

Vict. = Las tens à casa?

Pep. = Si; despres anire per ellas.
Ab l'afany de felicitarte,
s'ha m'olvidat. Dispensa.

Vict. = No faltava mes. Ara, co-
siset, deix que't diga
qu'has tingut molt gust.

Dech dinte

Pep. = Victorina...

Vict. = No se perque havias de

fesho
molestarte.

Pep. = Molestia... Volias que deixes passar el dia d'avuy sens fer aquesta petita demostració d'afecte?

Vict. = Ja sabs que no necessito que aquestas sigan materials per apreciarlas com deuhen serho.

Pep. = Pero si no val la pena!

Vict. = Tots los anys dius lo mateix.

Pep. = I tu també.

Vict. = Això es; pero tu en lloch de esmenarte, vas aumentant el valor dels...

Pep. = Alsa, alsa! Qualsevols
que't sentis creuria que
t'havia regalat l'oro y
el moro!

Vict. = Mes de lo que mereixo.

Pep. = Tu mereixes...

Vict. = Molt?

Pep. = Tot!

Vict. = Gracias, ~~cosinet~~ meu.

Pep. = Victorina...

Vict. = Què?

Pep. = Cozi... digas Pepe.

Vict. = Vaja, donchs; Pepe.

Pep. = Aixis, dona.

Vict. = Estàs content?

Pep. = Estantho tu, no'm queda

altre remey.

Vict. = Vols dir?

Pep. = Si; vuy dir. Oh, y si gosès...

Vict. = Què?

Pep. = Quantas cosas tinch per dirte!....

Nº 29.

Vict. = A mi?

Pep. = A tu.

Vict. = Donchs....?

Pep = Es que temo que't burlis...

Vict. = No se per quin motiu.

Pep. = No'm tentis perque'm sento capàs de dirtho.

Vict. = Tant seria es la cosa?

Pep. = Molt.

Vict = Si es cas... ..

Pep. = Acaba.

Vict. = No se que dirte... Tu sa-
brás, si es ò no conveni ent
que jo...

Pep. = Es veritat, val mes...

Vict. = Què?

Pep. = ~~Ja ho sabràs~~ Que avans
parli ab el teu...

Vict. = (Ah!...)

— Escena IV. —

Dits D. Ernest.

Ern. = Apa, nena! que allò sem-
bla un Sigle 'n miniatura!

Quin be de Deu de rega-
los! Vaja, Pepe que t'has
lluit!

Pep. = Tio!....

Ern. = Si, noy, si; has tingut gust.
Es un joch de porcelana
magnifich!

Pep. = No, tant, no tant...

Vict. = Se ralo el tio.

Ern. = El padri!

Vict. = Això es, el padri.

Ern. = Es clar. Pero que voleu
creixer? Seyeu.

Pep. = No, jo no. Tot just he cum-
plert ab la 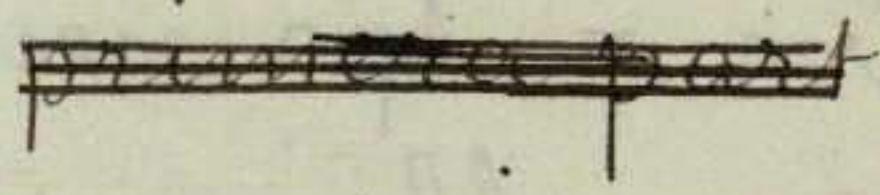
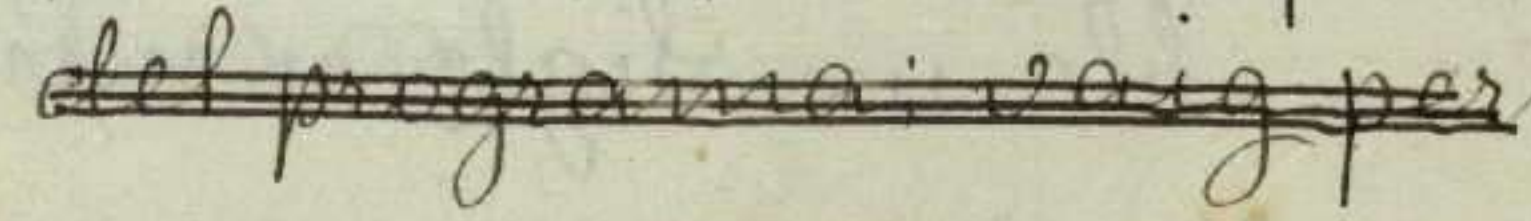

primera part del progra-
ma; ara vaig per la sego-
na.

Ern. = Qué vols dir?

Pepe. = Que vuy arrivarme fins à
casa. Qui no te memoria
te de tenir camas.

Ern. = Aixis ho dihuen. T'has
descuidat alguna cosa?

Pepe = Si, unas partituras.

Vict. = No ve pas d'un' hora.

Pepe. = Es que si jo tinch de pen-
drer part en el concert, un
repás may será de mes.

Ern. = Diusbe: y despres feina fe-
ta...

Pepe. = Això es. Passiho be, tio.
Adios, Victorina.

Vict. = Dinarem aviat.

Pepe. = Bueno. (Mútis foro.)

Erne. = Adios. Seu, nena, seu. (Sehen)

Vict. = Ay senyor, qu' estich contenta!

Erne. = ~~No es pas~~ Ja pots; ab aquest be de Deu de regalos....

Vict. = No es pas pe'ls regalos qu' estich contenta.

Ern. = Donchs, per qué?

Vict. = No ho se.

Ern. = Eh?....

Vict. = Jo mateixa no se expilcarm-
~~ho~~. No es pas el primer

any qu'es el meu cum-
pleanys y...

Ern. = Vols dir, nena?... Mira,
donchs, jo'm creya que si.

Vict. = Vuy dir...

Ern. = Ja veuras, ab aquestas
veritats no m'hi vingas
perque...

Vict. = Be, deixim explicar.

Ern. = Vaya, vaya! donchs no
es el primer any, oy?

Vict. = Si te que burlarsen...

Ern. = Vols callá?... No es aixó
lo que deyas?

Vict. = Si, senyor; aixó mateix.

Ern. = Pots continuar.

Vict. = Donchs tornant al qüento...

Ern. = Ah, tu; ab qüentos nom' hi vingas, solen ser llarchs y acaben malament.

Vict. = Está vist que ab voste no's pot tenir cap conversa seria.

Ern. = Com s' entent! Noya, noya! tu 'm faltas al respecte. Ahont s'es vist una fiola dirli en el seu padri: Senyor meu; voste es molt informal!... Vaya, vaya! Aquest insult...

Vict. = Pero tio...

Ern. = Padri!

Vict. = Bueno, donchs; padrinet

maco; vol fer lo favor de escoltarme sens'interompre, ¿sí, o sí?

Ern. = Si aixis com ets la meva nevoda ¡ay! la meva fiola, fossis un'altre...

Vict. = Gue? (Acariciantlo.)

Ern. = Res; no't faria 'l regalo.

Vict. = Are que ja 'l tinch.

Ern. = Oh, sí; tu no pots perdrer may.

Vict. = Perque soch bona minyona; oy?tio?

Ern. = Tornemhi...

Vict. = Es que...

Ern. = Bueno, anem al cas, que

fins aquí no sabem la
teva alegria de que prevé.

Vict. = Ja veurà, escoltim be.

Ern. = Deix qu' hem destapi las...

Vict. = Ho veu?

Ern. = Ja estich apunt.

Vict. = Ay, tio!

Ern. = Padri! A Caratsos de ricota mossa...!

— Escena V. —

Els mateixos D. Fernando.

Fer. = Qu'es això? Renyinas el
dia d' avuy?

Vict. = El tio...

Ern. = El padri's diu!

Ter. = Ja, ja, ja! La de sempre.

Ern. = Com que ho fa ab intent...

Vict. = No ho cregui, es sens pensa.

Ern. = Ja, ya.

Vict. = De veras.

Ern. = Donchs ves de pensarhi, o sino qüas de parsa per tot beure.

Ter. = Victorina, vina à veurer si t'està be 'l salò. ~~y digas alsors vols el piano~~.

Vict. = Anem. El padrinet ho dirà.

Ern. = Aixis, dona.

Vict. = Ja li han posat totas las plantas?

Ter.: = Sols falta 'l piano.

S'en van pel foro al moment que apareix Leopoldo per la dreta precedit d'un criat.

— Escena VI. —

Els mateixos Leopoldo y un criat.

Criat. = *Desde la porta retirant el cortinatje.*

El senyoret Leopoldo.

Vict. = (Ah!)

Leo. = Felissas.

Ter. = Home, desde quant 't fas anunciar?

Ern. = Oh, y de rigurosa etiqueta.

Leo. = Crech que 'l dia s'ho mereix.

Ern. = Casi tens raho.

Leo. = Don Ernest, com a padri de la Victorina, cumpleixo 'l deber de felicitarlo.

Ern. = Bon minyo. ~~Ja la Victorina?~~

Ter.- = No se si será cas de renyarte.

Leo. = A mi?

Ter. = Si, senyor. Ahont s'es vist venir à casa, qu'es à casa teva, ab tanta parsimonia.

Leo. = Gracias, don Fernando. He reparat al entrar que 's dirijian al saló, per mi...

Vict. = En efecte...

Ter. = I que vens be, ens donaràs
una mirada al decorat.

Leo. = Crech que no será precis.

Ern. = Vaya que si; el paré d'un
artista
pintó que fa maravillas, com
el retrato de la pubilleta!...

Leo. = Don Ernest...

Ter. = Es un' obra mestre. ~~Sue~~. ~~ja~~

Ern. = Jahas vist els regalos, Leopoldo?

Leo. = Si, senyor, tots son à cual
millor el meu es el mes mo-
dest.

Ern. = Vols calla! Jo almenos he
estat un quart d' hora en-
cantat ab aquellas perfec-

cions.

Ter. = Anem, mentres farem co-
locar el piano, ahon cre-
yeu convenient.

Ern. = Aproposit: vuy ~~veure~~ sentir
com marxa... com s'en diu?...
Ah, ja se. L'Air de chasse.

Vict. = Això ray; quant vulga. Ey!
si en Leopoldo no hi te in-
convenient.

Ern. = Es veritat.

Leo. = Ja sab que sempre es tich
à las sevas ordres.

Ter. = Si es cas prompte que'l
temps passa.

Ern. = Si. Leopoldo dona'l bras

à la Victorina.

Leo. = Gracias. pero crech que avuy el dret es pe'l padri.

Esm. = Ja ho sents? (A Victorina.)

D. Ernest dona l'bras a Victorina

D. Fernando a Leopoldo mut foro.

— Escena VII. —

D^a Julia, Pepe y criat. per lo foro. dreta.

Juli. = No son aqui.

Criat. = Pues fa un moment...

Pepe. = Ja's pot retirar.

Cria. = A las sevas ordres. (Mutis.)

Pepe. = Seran al solonet de musica.

Juli. = Probablement. Estas ben decidit?

Pepe. = Si, mama.

Juli. = Es que potser el dia no es el mes oportu per entablar un asumpto de tanta trascendencia.

Pepe. = Precisament jo crech tot lo contrari.

Juli. = ~~Tu~~ Vols dir?

Pepe. = Si, perque tindràs mes d'una ocasio durant el dia.

Juli. = No se... I si avans ho consultés ab lo teu tio Ernest?

Pepe.= Si, que vols que't diga ell?

Juli.= Tens raho. Tu busca ocasió de parlar ab la Victorina, y lo mes acertat es dirli-ho al meu germa sens' preambuls.

Pepe.= De tots modos com si fos cosa teva... Aprofita un moment oportu, comprens?

Juli.= ~~Deseida~~ Descuida.

Pepe.= Creus que 'l tio no hi trobará inconvenient?

Juli.= Es clar que no. Ell vols de-sitja la felicitat de la Victorina, y tu per tots conceptes ets ~~meixedor~~ digne

de la seva filla.

Pepe. = Mamà...

Juli. = La veritat. Tens una carrera brillant, y la posició no es menos que la seva. Si ab això no estàn contents, ni may!

Pepe. = Es que de cap manera voldria torce l'inclinació d'ella.

Juli. = Qui't parla de tal cosa? Despres, ella poch t'ha de preocupar.

Pepe. = Menos el tio.

Juli. = Si es aixis, digas cosa feta.

Pepe. = ~~Ja, vo~~. Tu ho trovas

molt plà.

— Escena VIII. —

Dits. Victorina D. Ernest D. Fernando y Leopoldo.

Jer. = Molt be!

Ern. = Bravo, noys! Bravissim!

Jul. = Què ha sigut?

Vict. = Tieta! (Abrassantla.)

Juli = Nena, que per molts anys.

Vict. = Gracias, y que vostès ho pu-
gan veurer.

Jul = Be. Victorina. Fernando,
per la part que't correspon...

Pepe. = Aquí tens las partituras.

Vict. = Ah, sí. Deu t'ho pagui.

Pep. = Te. L' Ave Maria. La Serenata. Peer Gynt...

Vict. = A quatre mans. Per tu y yo.

Pep. = No se si 'm recordará.
¿Que 't sembla Leopoldo?

Leo. = No costa res passarla una vegada.

Vict. = L' Ave Maria si que será convenient, ¿que hi diu?

Leo. = Sempre será millor.

Vic. = (Mirant las partituras.)

La Cinquantaine.

(Segueixen mirant las partituras tots menos Leopoldo que's dirijeix a D. Fernando)

Leo. = (A D. Fernando.) (D. Fernando, quant tinga un rato, voldria parlarli d'un assumpto.)

Fer. = (Quant vulgas.)

Leo. = (Gracias.)

Fer. = (Que corre pressa?)

(Continuan parlant baix.)

Vict. = Allegro Appassionato.

Fer. = (Ja veuras com aviat quedem sols.)

Leo. = (Ja hi haura ocassió.)

Fer. = (Bah, bah!) (Alt.) Victorina, ¿que no ensenyas el saló à la teva tia?

Jul. = Oh, y els regalos?....

Vict. = Te raho. Dom el bras.

Pepe.

Ern. = Jo?

Vict. = El tio ab la tia.

Ern. = El padri!

Ter. = Ja, ja, ja!

Vict. = Anem tieta.

Pep. = Ja 'ls has vist Leopoldo?

Ern. = Si, y jo tambè; pero vinch perque 'm sembla que sech necessari per fer l' artigle. *Pepe dona l bras a Victorina y D. Ernesta a Julia. Mitx foro.*

Vaja Julia, no diràs que 'l teu germà no es amable.

Juli. = No ho he dit pas may.

Per. = Seyem. Digas, que ni ha de nou?

Leo. = Vol creurer que no se per' ahont comensar?

Per. = Be, home!

Leo. = Li dich de debo'.

Per. = Jo crech que lo natural es comensa pe'l cap. Despres, tu ets com de la familia.

Leo. = Donchs, en primer lloch dech dirli que he determinat passá un parell d'anys á Italia, ~~per~~

Pern. = Tant mateix?...

Leo. = Si, senyor.

Per. = No ho trovo mal: ets prou

jove, y per mes que el
teu nom ja es tant cone-
gut, com apreciats els teus
quadros, crech que pensas
perfectament.

Leo.= Es dir, que mereix la
seva aprobació?

Ter= En un totum. Pots con-
tinuar.

Leo.= A vosté no deuria dirli
quina es la meva posició,
perque la coneix perfectement.

Ter= Sens dubte. He conegut
els teus pares; eran els
meus amichs; pobres, pe-
ro honrats com el primer.

Leo. = Gracias.

Ter. = Per lo tant no deus...
d'això li diga que al morir la meva mare sols va deixarme una petita cantitat ab la cual he seguit els meus estudis.

Leo. = Permetim que apesar

Ter. = Ja à fé que'ls has aprofitat.

Leo. = Gracias als seus concells.

Ter. = Anem al teu.

Leo. = Com pot compendrer, per mes que ja comensin à fer algun cas de la meva firma, els beneficis no

son bastants encare per
poder reunir una cantitat...

Ger. = Per aixo tants rodeigs?
Ja 't tinch dit una y mil
vegadas: Leopoldo, aqui
soch jo en un tot y per tot.

Leo. = Es que...

Ger. = Ja ho vaig dir à la teva
mare, que al cel siga, que
mentres jo visques tindias
un pare en mi.

Leo. = Ja ho se. Pero jo...

Ger. = Deixat de tonterias. Potser
si que no gosarias à dirmho.
Tens d'anar à Italia y
necesitas fondos, eh?

Leo. = No vuy...

Per. = Calla, calla! Que vols? que't falta? Digas.

Leo. = Res...

Per. = Com? Res, dius?...

Leo. = Per marxar tinch prou capital.

Per. = Bueno; pero allí tens de menjar, visitá musseos, freqüentá ab gent de tó...

Leo. = Per tot aixó tinch suficients fondos, s'entent sense derrotxar.

Per. = Home, ja 'm consta qu'ets un noy d'enteniment: pero, digas, si no son diners lo

que't fa falta, que vols? Recomendacions?... Ja't consta que no conech à ningú en aquell pais. Aixis es que no se ab que puch servirte.

Leo. = Don Fernando...

Fer. = Digas, home.

Leo. = Es que lo que de vosté solicito, no se si soch merei-xedor de tant.

Fer. = Hola, hola!... Veyam digas.

Leo. = Tinch por de pecar d'atrevit. Es tanta la meva ambició...

Fer. = Esplicat.

Leo. = Soch tant pobre, y vosté tant rich... y...

Fer. = Ah!... Vamos, home; un xich mes y decifrat el problema.

Leo. = Don Fernando!... Jo trabaillaré ab tota la forsa de la meva ànima, y quant me cregui digne de... No, no puch... no la mareixo!...

Fer. = Si, home, si. Estimas à la meva filla y ella... vamos, ella tambè t'estima. No es això?

Leo. = Don Fernando...

Fer.= Fins aquí, res te de particular que dos joves arribin à simpatizar, me-nos veientse tots els dias.

Això es mes que llògich. Ara, lo que no aprobo, es, que sens' comptar ab mi t'hagis atrevit à declararli las teves...

Leo.= Això may. Li juro!

Fer.= Ah! No li has dit que pretenias ser lo seu espós?

Leo.= No, Don Fernando. L'amor ha vensut al cor, no el deber. Avuy, aquest demati, he comprés que'l

meu amor era correspot, y
per lo tant he cregut com
un sagrat deber manifes-
tarli aviu mateix.

Fer. = Molt be! No desmeixes dels
teus pares. Ets un fill dig-
ne y per lo tant no penso
negarte lo que pretens...

Leo. = Oh! Es cert! Don Fernando!...

Fer. = Si; perque ho mereixes.

Leo. = Gracias, gracias! Jo li asse-
guro que sabré ferla la mes
ditxosa de la terra!

Fer. = Be, ho crech, fill meu... y...
(Emocionat.)
J... are parlem d'un' altre

cosa. ~~Ttuout~~ Pensas marxar á Italia?

Leo. = Si vosté no disposa altre cosa, crech que 'm convé estudiá algun temps als grans mestres antichs. Ademés, muy ferme si nies possible, ja que no altre cosa, un nom per donà á la que deu ser la meva esposa.

Ter. = Estabe, y crech qu'es conveni-ent. Despres que encare sou molt joves...

Escena IX.ª

Els mateixos Victorina, Julia

Pepe y D. Ernest.

Don Fernando y Leopoldo

al sentir que venen s'alsan.

Tots.= Magnifichs!

Ter. = Ah! Què tal?

Juli. = No hi ha meillor!

Pepe.= Leopoldo, 'm rectifico: t'he dit moltas vegadas que ja erats un mestre. Ara dich: que ja pots ser mestre de mestres. El retrato de la Victorina, pot comparse ab els quadros dels grans

pintors antichs.

Leo. = Amich... (S'abrassan.)

Pep. = 'T felicito ab tot lo cor!

Leo. = Gracias!

Pep. = Ja sabs que 'ls teus goigs
son els meus; y estich tant
satisfet d'els teus progre-
ssos com si fossin cosa
~~meva~~! propia!

Leo. = Pepe... (Donantli la ma.)

Pep. = Tambe 'm consta que 'm
pagas ab igual moneda.

Ter. = Molt be, noys! Aquesta es
la verdadera amistat!

Ern. = Escolteu: Tot això no po-
dria discutirse, aixis assen-

tats? (S'assenta.)

Suposo que no voldreu
creixer.

Fer. = Casi tens raho.

Vict. = ~~Altre feina tenim.~~

Ern. = Due?

Vict. = Encare hem de repassar
alguna d'aquestas parti-
tures. ~~Particularment~~ Sobre tot L'
Ave Maria de Gounod.
¿Que hi diu, Leopoldo?

Leo. = Efectivament. I el piano?

Fern. = Ja es à son lloch.

Ern. = Donchs, ànimo! A fer
música. Tambe vinch.

(Leopoldo y Pepe parlan baix.)

Tots 's dirijeixen al foro menos Pepe y Leopoldo que continuan parlan baix.

Juli. = No faltava mes; tots. H Eh! Y vosaltres?.... (A Pepe y Leopoldo)

Leo. = Si... ara mateix... Comen-sin à passar.

Juli. = Secretillos tenemos...

Leo. = Vol callà...

(Mutis tots menos Leopoldo y Pepe)

Pep. = Què hi ha, noy?

Leo. = Ah! Pepe! Amich del cor! Si ho sapiguessis!...

Pep. = Pero que 't passa? Estàs emocionat...

Leo. = Si, y molt!

Pep. = Digas.

Leo. = Primer abrassam!

Pep. = Vinga, home! (L'abrassa.)

Encare que vulguis un petò.

Leo. = Aixis, ben fort! Pepe, soch el mes ditxos de l'Univers!

Pep. = De l'hotel ahont vius, vols dir?

Leo. = No ho dich de broma. Soch el mes venturos dels mortals!

Pep. = Aboca! Ja sabs que las tevas alegrias son las mevas.

Leo. = T'ho dich?...

Pep. = Si, home, no'm faigis glatir!

Leo. = Donchs, sapigas que la nostre amistat, ha ser possible, será encare mes forta, pues l'unirá 'l llas del parentesch.

Pep. = Què? Què? Què vols dir....?

Leo. = Si; alegrat!

Pep. = Ja ho estich. Pero esplicat!....

Leo. = El teu tio m'ha concedit la ma de la Victorina!

Pep. = (Ah!....)

Leo. = Comprens si tinch raho de creurem el mes ditjos del mon?

Pep. = Si, si... es veritat... (Deu meu!)

Leo. = Vinga un'altre abrassada.
Apreta!... T'alegra, veritat?

Pep. = Si, molt... Pots dubtarho?...

Leo. = Noy: que tens?... Ara sembla qu'ets tu qu'estàs emocionat!...

Pep. = Ja veuràs... Com no ho esperava... Tant de repent...

Leo. = Pero ho aprovas, oy?

Pep. = Si, si... ab tota l'anima!...
(Plora cor!)

— Escena X. —

Dits D. Ernest.

Ern. = Apa noys! Tu, Leopoldo que la Victorina, ja está assentada 'l piano, esperant el senyor violinista!

Leo. = Ara mateix...

Ern. = Desseguida, desseguida!

Leo. = Ja vaig. Deixim...

Ern. = No t'escapas! Apa, Pepe!

Agafat del bras s'emporta a'l Leopoldo, pel foro. Pepe va tras d'ells pero com si li faltessen las forsas s'deixa caure a una cadira.

Pep. = Si... si... ja... Pobre de mi!

(Gran pausa.)

Adeu siau ilusions! Jo

que l'estimava... que l'es-
timo ab tota l'ánima!
Jo que hauria donat tota la
meva existencia per un
¡jo t'amo! sortit dels seus
llavis, tindré que veurela
unida ab un altre?... J,
aquest es ell; en Leopoldo,
l'unich y verdader amich
que he tingut sempre, y
el que estimo tant com
á mi mateix! Oh! cruel
dissort la meva! Ni sols
'm queda 'l consol de l'
odi, de la indiferencia!...
¿J com, si 'ls estimo tant!

Ah! Deu meu! Que'm resta?... Ja ho se! L'amor 'm tanca las portas, l'estudi ~~A~~ obrirà las de la ciencia! ¡Cor, fes pas à la inteligencia! Oh! si pogués olvidar!....

Queda abatut. En aquest moment se sent tocar dins, per violi y piano L'Ave María de Gounod. Com se comprent deu ser ben suau la música per que pugui sentirse el monolech que, com un somni continua

Pepe.

(Com un pesadilla.) Veus? ja

t'ho deya que la nostra
felicitat no tindría limits.
¿Que mes podem desitjar?
¿No creus, ara, que no es
possible ser mes felisos
que lo que som? Quant
nos estimem!... Aixis; digam-
-ho un' altre vegada...
Que hermosa ets! Miram:
no baigis aquestos ulls que
son la meva vida!... Aigis,
Victorina... Veus? m'estan
dihent: Pepe... Pepe meu!
Oh! quin cor mes hermos
que tens! Tu encare no ho
sabs quant t'estimo!...

Tu tambè... Sí... sí... Calla!...
Veus? aquí tenim els
nostres fillets... Que her-
mosos son! Te; are corren
detràs d'aquella papa-
lloria... Ja la te! En Pe-
pe l'agafada... Que n
enjogassats estan... Mira,
ara cullen flors, rosas...
Ay! s'han punxat! ¡Po-
brets!... Sí; no ha estat
res... Com saltan... El vent
com enreda los seus ca-
bells d'or!... Calla... Van
cap al ~~font~~ surtidor... (Alsant algola veu.)
¡No correu tant! Caureu.
(Aquí para la musica y se sentan braços y aplausos.)

dintre ~~l'foc~~!... Fills meus!
Oh! s'ofegan! Foc....

(Desperta y s'alsa dret.)

Victorina, somniava
que'ls nostres fills...

(Tornant á la realitat.)

Ah! Es mentida! ¡Pobre
de mi! Era un somni...
no mes un somni, Deu
meu! (Cau abatut a la cadira)

Telò rapit.

Ramon Lopez

/10006391079